

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 144.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939517792.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

»Du vilde dog nødig gjøre det - ikke sandt? - Du vilde betænke Dig længe?« »Det haaber jeg dog ikke - det var en Feighed? Men det er jo heller ikke min Bestemmelse - jeg kan ikke sige Verden 145 noget, den ikke veed iforveien, thi jeg har selv faaet min Kundskab fra Andre!« »Og Du takker Gud, at Du ingen Skjoldmø er, tilstaae det kun - jeg læser dog Sandheden i dit Øie!« vedblev Viggo. »Ja jeg vil heller beskyttes af Heltens Skjold og flætte Seierskrandsen til *ham!*« svarede hun, idet hun saae paa ham med funklende Øine og rødmende Kinder. Men hendes Ord gjorde et smerteligt Indtryk paa Viggo. Jo dybere han saae ind i denne rene og kjærlighedsfulde Sjæl, jo klarere hendes Hengivenhed og Tillid røbede sig i hvert Ord og Blik, desto heftigere blev hans indre Uro. Hvor nær hun end stod ham, hvor udelukkende hun end hengav Sjæl og Hjerte til ham - var han dog ikke tryk i Besiddelsen. Han var tilmode som den, der drømmer om den høieste Lyksalighed - men veed, at det er en Drøm, og derfor paa eengang søger at fastholde den og frygter for at vækkes. Minona mærkede ikke hans Uro, hun var sikker i Følelsen af sin egen Kjærlighed og den ubevidste Lyksalighed over hans - men hun spurgte ikke sig selv af hvilken Natur denne Kjærlighed var. Det var hende nok at Viggo holdt af hende for hendes egen Skyld, ikke fordi hun var hans Søster, og hun var altfor riig i det Nærværende, til at tænke paa Fremtiden. Viggo hørte hende jo til - de vare forenede ogsaa i Verdens Øine - og hun troede ikke paa anden Adskillelse end Døden.